

«Одинокий сиджу над рікою...»

Лепкий Богдан Сильвестрович

* * *

Одинокий сиджу над рікою,
Одинокий з думками, з журбою.

Вечоріє, за горами гасне,
Як небесна ватра, сонце ясне.

Від лісів холодний вітер віє,
Шуварі гне і квітки леліє.

Над селом, між горами, в долині
Висять хмари легкі сіро-сині.

З коминів до неба дим снується —
Образ меркне, дійсність наче сниться.

Лиш ріка заєдно грає, грає,
Щось в ній буриться, плаче, зітхає.

Гей, ріко! Однакі наші шуми:
В тобі хвилі грають, в мені — думи.

Берег взяв тебе в свої окуви,
А мене — життя важкі умови.

В нас обох і броди, і безодні,
І обоє стали ми негодні.

Лиш ідемо крізь гори і бори
У невідоме нам чорне море.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/lepkyi_bohdan_sylvestrovych/odynokyi_sydzhu_nad_rikoiu